

Bert Uil wint met 'Tingelingeling'

Grunneger Schriefwedstried

WINSCHOTEN - Bert Uil uit Winschoten heeft met het verhaal 'Tingelingeling' de Grunneger Schriefwedstried in Winschoten gewonnen. De jury, die Uil ook nog de aanmoedingsprijs toekende voor de manier waarop hij twee muziekstukken van Groninger teksten voorzag, was unaniem in haar oordeel: 'Een waargebeurd avontuur op een camping in Frankrijk, dat op smeulige manier aan het papier is toevertrouwd'. Uil, bekend van het 'Streektoalverhaal' in deze krant, verdiende met 'Tingelingeling' de bekende en voor speciale gelegenheden gegoten Winschoter bel. Deze ontving de aimabele Winschoter vorige week woensdag uit handen van burgemeester Janny Vlietstra.

Het winnende verhaal 'Tingelingeling' wordt hieronder weergegeven.

Tingelingeling

Soms lezen ie n verhoal en den denken ie: „Dat kon wel ais werkelijk gebeurd wezen”. Van dit verhoal zellen veul lu zeggen: „Dat is flauwekul. Dat gebeurt ja nooit”. Noulu, den mout ik joe teleurstellen. Dit verhoal is waar gebeurd en nog nait zo laank leden ook. 't Is overegens gain verhoal veur lutje kinder, 't is moar dat je 't waieten.

Appie en Haarmke haren n caravan kocht. Gain neie, nee n twaidehandse. Moar 't ding zag d'r nog goud oet. 't Was n tweipersoons dei heur lutje auto makkelk trekken kon. Appie haar 't oetperbaaierd deur n ritje noar 't kampeerterein van Gasselte te moaken. En doar waren ze den direct ook moar n nachtie bleven. Even pruiwen hou of dat was en 't mag zegd worden, 't vuil nait tegen. Haarmke haar allennig kolle vouten had moar doar zol ze wel gain last van hebben in Zuid-Frankrijk, want dat was de vakantiebestemmen, zo haar Appie dat oetdokterd. In Frankrijk was 't waarm in juli haren zien vrunden hom verzekerd.

De raize was goud verlopen. Ze waren nait in ain keer noar Frankrijk reden.

Nee, eerst in Limburg, toun in Luxemburg en als leste stopploatse haren ze n camping in Noord-Frankrijk aandoan. Aan 't ende van de vaarde dag waren ze op heur bestemmen in de Languedoc, n mooi gedailte van Frankrijk. Wel aarg heuvelachtig moar 't lutje autootje haar d'r gain muite mit had. Mit opzet haren ze n camping kozen vlak bie 't ploatske Orange. Den haren ze toch nog n stukje Nederland bie zok, haar Haarmke zegt.

Ze kwamen d'r 's oavends loat aan. Nog net op tied om de veurtente veur de caravan te doun en heur potje te koken. 't Was goud drok of de camping. En as ze noar de nummerborden van de auto's keken, den waren d'r ook aibels veul Nederlanders neerstreken. En dat was toch n vertrouwd gevuil, want met de Franse trouw haar 't echtpoar nait veul van doun.

't Zel zo'n uur of elven west hebben toun Haarmke tegen heur echtgenoot zee dat ze zok nog even hemmeln wol bie 't washok. Even 't zwait d'r oaf, want deur aal 't gesleep van de veurtente vuilde ze zok wat fies. 't Washok was nog n oardeg endje oaf van de caravan en 't was inmiddels al duuster worden. Moar d'r was n gooiie verlichten. Dat scheelde.

D'r waren nog meer vrouwlu bij de wasbakke. Ook vrouwlu oet Grunnen en 't was n gekwetter van jewelste. Elk haar zien verhoal en as vrouwlu ainmoal begunnen... 't Haar aal mit aal n goud haalf uur duurd en Haarmke ging weer richting heur caravan met in ain haand heur voele ondergoud, handdook en waskelappe en in d'aander haand n rolle schietgemak.

Toun ze bie heur Kipcaravan aankwam, schrok ze zok n ongeluk. Wat dee heur Appie nou in vredesnoam. Hailndal noakt ston hai noast de caravan en was bezeg zok te ontlasten van 't vocht dat hai binnenkregen haar van zien vief pilskes. Zo kon Haarmke heur man nait.

Schoamde hai zok nait. Ze zol hom wel ais schrikken loaten en de doad bie 't woord vougende legde ze heur wasgoud op 't trapke van de caravan en luip hail veurzichtig noar Appie die net kloar was met zien behuifte. Hail veurzichtig boog Haarmke heur aarm tussen de bainen van heur man, greep noar zien geslacht en schudde dei hen en weer onderwiel roupend: „Tingelingeling!” Vol schrik en verboazen draaide de man zok om en toun was 't net of d'r bom valen was. Haarmke sprong bienoa n gat in de locht van schrik. Dat was heur Appie nait! Dat was n vrumde kerel! Hailndal verbaldereerd was ze. Ze runde, heur voel ondergoud vergetend, weg van dei onheilsplotse. Wel n kwartaier het ze ronddwoalt over de camping tot dat ze eindelek heur Kipcaravan weer vonden haar. Ze stoof zo haard de veurtente binnen dat de herens d'r bienoa van oet de grond trokken werden. In ain oadem, stroekelend over heur woorden, vertelde ze 't verhoal aan heur man en ze besloot heur verhoal met: „En geleuf noa moar nait dat ik hier nog n minuut blief. Ik schoam mie ja hartstikke dood! Ik pak geliek de haile boudel in”. Appie kon d'r niks aan doun. Hai lag dubbel van 't lachen. Dat zien Haarmke zowat mos overkomen. Zo vrij was ze anders nooit. Ze was bienoa bie 't preutse oaf. „Luuster ains mien wicht”, zee e. „'t Is boeten zo duuster dat dei man die nooit zain het. Geleuf moar van mie dat dei kerel van schrik ook niks meer wait!”

Dei woorden, met zoveul oertugingskracht sproken, muiken blikboar zoveul indruk op Haarmke dat ze inbonden is. 't Was ook zo. Zai zol de man ook nait meer herkennen. Appie haar geliek. En toun kon ze d'r ook om lachen. De volgende morgen ging Haarmke noar de kampwinkel om brood te hoalen en frisse melk. De rest haar ze aaltmoal mitnomen van hoes. Eerappels veur drei weke, blikken soep en blikken

Bert Uil.

mit waalse bonen en grunie boontjes en doarbie haar ze ook nog n emmertje met worrels in de veuroadkaaste doan. Dei waren net kloar west op heur aigen toene. Bie de slager haar ze gehaktbalen inblikken loaten want 't zol in zo'n kampwinkel extra duur wezen, haren heur vriendinnen heur verteld. En woarom dei Fransozen vetmesten. Dat geld kon ze beter zulf gebroeken. Toun ze betoalen wol, kwam ze in n riege terechte voor de kassa. D'r stond n man veur heur mit n lutje jonkje aan zien haand. Ook Nederlanders, heurde Haarmke. Dei man draaide zok plotsklaps om en zee: „Tingelingeling!” Nog deizulfde morgen vertrok d'r n Kipcaravan van de camping in Orange. Appie achter 't stuur met n vergrelde kop en noast hom zat n vrouw mit n Grunneger Dagblad over 't gezichte. Blikboar wol ze dei nait zain loaten.

Bert Uil